

Publicació anarko-sindicalista de les companyes y companys de la UVEG.

EL PASQUIN no ha d'estar d'acord obligatòriament amb totes les opinions expressades en aquestes pàgines. Només seran censurades les manifestacions que afecten a la llibertat individual o que denoten un caràcter racista, sexista o xenòfob. Per favor, una vegada llegit aquest numero no l'esborres, contribueix a divulgar-lo.

EDITORIAL

Més Filosofia i menys Economia

En aquests durs moments de retallades i reculades, podríem parlar de moltes coses que van malament en la Universitat. Tothom coneix més d'aquelles que volguera saber, encara que s'obstine a mirar cap a un altre costat.

No obstant això, hem de dir que encara aconseguixen sorprendre'ns fins a arribar a preguntar-nos si parlen de debò o és que hi ha un dia internacional de la xarada que ens hem perdut en aquest nou calendari que canvia sants per dies commemoratius de qualsevol bona o mala causa.

Sensació que experimentem, per exemple, en rebre a través de la nostra llista zero, un correu publicitari del Banc Santander, camuflat de concurs, denominat "Reto FXM", en commemoració -com no- del dia Internacional de l'Educació Financera.

Aquesta casa, encara que segons diuen els seus Estatuts

"fomenta la Recerca, tant bàsica com aplicada, i el desenvolupament científic i tecnològic" limita cada dia més els seus projectes d'investigació a aquells que potencien les multinacionals, qui directa o indirectament són les que aporten els fons; oblidant o menyspreant les investigacions en l'àmbit de les Humanitats, relegant a l'ostracisme al professorat que gosa seguir línies diferents de les marcades pel sagrat mercat.

Aquesta casa que anuncia que "tindrà present l'harmonia dels sabers originaris en el desenvolupament del pensament humà i destinats al perfeccionament de les persones i de la seua convivència" contempla sense immutar-se com la seua Facultat de Filosofia agonitza, perdent alumnat, deixant que desapareguen els estudis que fomenten el pensament crític, promocionant sense complexos les carreres de moda, tècniques i financeres, al·legant, com si

d'un mercat persa es tractara, que són rendibles i oblidant aquelles que han deixat de ser-ho perquè els capitals així ho volen i propicien amb les seues polítiques.

Aquesta casa que diu estar al servei de la igualtat entre les dones i els homes, tanmateix es deixa fer xantatge per teocràcies àrabs, interposant a un home entre els seus representants i la tècnica que ha d'atendre'ls, perquè es neguen a parlar amb una dona, i la Universitat somriu i acoquina: tenen diners, la resta què importa?

Aquesta casa que proclama que "amb les garanties de racionalitat i universalitat que li són pròpies, és una institució difusora de cultura en el si de la societat" tanca col·legis majors on l'alumnat no solament s'allotja, sinó que viu en un entorn ric en activitats culturals, i promociona els col·legis privats, mers negocis destinats al lucre i l'explotació de personal i col·legials.

Aquesta casa, que hauria de ser un reducte on el pensament, la creativitat i el debat estigueren

protegits dels avanços del neocapitalisme, fomenta la mercantilització de la cultura i la visió economicista de la societat, convertint-se en la corretja de transmissió de les multinacionals com el Banc Santander, a qui han obert les portes de bat a bat, perquè pugua arribar a través de targetes i oficines lliurement a tot l'alumnat.

Aquesta casa que proclama que "les activitats universitàries no han de ser mediatitzades per cap classe de poder social, polític, econòmic o religiós", ens proposa un concurs "d'educació financera", col·laborant amb el poder per a convèncer-nos que el futur de la humanitat està a dissenyar enginyeria financera perquè unes quantes persones, molt poques, controlen i exploten a la resta, a qui prèviament s'ha despulat de la capacitat d'analitzar i criticar, allunyant-la de qualsevol coneixement que ho fomenta i cimente.

Són molts els mals que afligeixen a la universitat, però quasi tots es resoldrien amb **més filosofia i menys economia.**

Postdata: Totes les cites -encara que semblen de ciència ficció- estan extretes dels Estatuts de la Universitat de València.

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

L'Excel·lència perjudica seriosament la salut

El 7 d'octubre es va celebrar el dia de les universitats saludables. Es tracta d'un esdeveniment impulsat per la Xarxa Espanyola d'Universitats Saludables (REUS), en la qual participa la Universitat de València al costat d'altres quaranta universitats espanyoles. La finalitat principal de la REUS és convertir a les universitats en "entorns que recolzen la salut". Sabem que quan les grans institucions desisteixen de solucionar un problema que els afecta directament li dediquen un dia a l'any en el qual es declaren les millors intencions i es fa propòsit d'esmena. Aqueix dia s'inunden els mitjans de comunicació amb eslògans i missatges optimistes que s'obliden ràpidament fins al mateix dia de l'any següent en què es repeteix el cerimonial. Aquest és el cas del dia de la pobresa mundial, del dia de l'habitatge digne o el de la justícia social, per posar alguns exemples. El calendari anual s'està quedant xicotet per a tantes causes perdudes que, no obstant això, rendeixen bons guanys a les institucions en termes de reputació i llavat d'imatge. L'efecte cortina de fum d'aquestes celebracions és molt eficaç simbòlicament per a les institucions doncs els permet exhibir el seu compromís. Tanmateix, quasi no canvia res materialment i resulta una estratègia molt cruel per a qui pateix el problema i veu com la resta dels 364 dies de l'any la seua situació no es resol, s'agreuja. Encara que l'estratègia dels "dies internacionals" no promou canvis reals i suposa sobretot un gest estètic, paradoxalment delata que hi ha un problema real no resolt, que se suspèn fins a l'any següent. Aquesta és la creu d'aquesta estratègia. El calendari s'omple avui d'una llista de problemes que no es resolen.

Ara li ha tocat el torn a un binomi fins ara poc explotat, però que afecta molt a la comunitat universitària de la qual formem part: la universitat i la salut. Per mitjà del constructe "universitat saludable" es declara el compromís de la universitat amb la salut i es recomana a la comunitat universitària no fumar, pujar les escales a peu i menjar més fruita, encara que solament siga en aquest simbòlic i saludable dia del 7 d'octubre. Gràcies a la màgia del "dia internacional", la universitat troba una manera de declarar-se "agent promotor de la salut", la seua més ferma defensora. Però què ocorre la resta de l'any en les universitats? Els altres 364 dies es manté un discurs molt contraposat al de la cura i la salut. És el discurs de la productivitat científica, que implica una persecució constant del rendiment personal, mesurat en termes d'embranchada competitiva, de mèrits, promocions, acreditacions, sexennis. Qui no segueix aquest ritme

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

donarà més classes i quedarà fora de la carrera dels excel·lents. Aquest és en la pràctica el discurs de l'excel·lència que predomina en la universitat actual i que no sembla molt saludable.

Ningú sap molt bé què és realment l'excel·lència, però en la pràctica et converteix en un subjecte que s'exigeix al màxim per a aconseguir resultats i distingir-se, que queda absorbit en aquesta carrera per millorar il·limitadament el seu rendiment i obtenir reconeixement institucional. Aquest desconeixement de quin és el significat de l'excel·lència la fa encara més perillosa en termes de salut laboral, cada vegada més les seues exigències il·limitades estan donant lloc a pràctiques que perjudiquen seriosament la salut.

Almuerzo del personal de la UVEG
el 7 de octubre

Els mals causats per aquesta universitat de l'excel·lència són nombrosos, emergents, no suficientment avaluats i, cosa que és més greu, en expansió. Per esmentar alguns dels ja coneguts, trobem tota una variada gamma de riscos psicosocials associats a la seua implantació com a model ideal de la figura docent. La carrera per l'excel·lència sobrecarrega de treball i dedicacions que demanden major rendiment i productivitat: articles, congressos, estades en l'estranger, innovació docent, etc.-. Provoca problemes de conciliació entre vida laboral i personal, l'excel·lència devora el temps. La vida familiar pateix inevitablement i els sentiments de culpabilitat i ansietat associats a aquesta dissociació ens el temps de vida i el de treball són un mal generalitzat. Pel camí, l'excel·lència deixa "professorat cremat", que s'esforça però no aconsegueix seguir el ritme d'innovacions i canvis exigits per a triomfar. Les acreditacions, sexennis i altres proves no se superen o s'aconsegueixen amb costos molt elevats. En aquests recorreguts cap a l'excel·lència, és fàcil desmotivar-se, entrar en situacions depressives, ansiògenes. Açò

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

ocorre, sobretot, quan no s'aconsegueixen els objectius marcats i es denega un sexenni o no s'obté una acreditació, en aquests casos, es disparen els problemes de falta de reconeixement. Els subjectes s'han esforçat, tenen la sensació de complir amb el que es demanda, de fer-ho fins i tot òptimament, però el model de l'excel·lència no reconeix els seus mèrits. Han fet coses que fins i tot hagueren preferit no fer o coses a les quals no han trobat sentit, però fins i tot així, no han obtingut el reconeixement institucional. Açò genera profundes ferides emocionals. En moltes ocasions, no és clar ni tan sols el criteri seguit per a l'avaluació. No hi ha un procediment de mesura homogeni, objectiu i abunda l'arbitrarietat i la falta de transparència. El que val hui, no val demà. El que li ha valgut a alguns no els serveix a uns altres. Per concloure aquesta enumeració de problemes, assenyalem la qüestió de la violència en el treball: el mobbing i tota una àmplia i insidiosa gamma d'abusos i assetjaments s'expandeix en aquestes organitzacions competitives, on la jerarquia i les estratègies de promoció generen atmosferes hostils. Alguns experts parlen en aquest sentit "d'organitzacions tòxiques". La universitat està també travessada per aquests túnels. En definitiva, l'escassa investigació existent sobre aquests temes alerta que la síndrome del burnout és epidèmica en la universitat actual i està per estendre's. La universitat de l'excel·lència crema als seus i les seues docents.

Personal de la Uni del 8 al 6 de
octubre del año siguiente

Amb aquest panorama, no sembla que menjar pomes o pujar a peu les escales fins al despatx siga suficient per a caminar cap a una universitat que tinga cura de la salut. No obstant això, açò és el que sembla proposar-nos l'equip de govern de la nostra saludable Universitat de València amb aquest enviament de la convocatòria del dia de les universitats saludables. El treball en el context universitari

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

està patint un procés agut de precarització i d'empitjorament de les condicions laborals i ens ofereixen com a solució portar una vida sana.

Ni el menor esment en la convocatòria de les universitats saludables a algun dels problemes que hem comentat anteriorment, tot passa per aconseguir docents sans que no fumen i facen exercici, subjectes responsables de la seua pròpia salut. Mentrestant, la Universitat de València manté a un terç del seu professorat amb una forta càrrega de 29 crèdits clarament poc saludable i enormement desigual -ja que un altre terç es troba per sota de 16 crèdits-. No pren iniciatives decidides sobre els problemes de la conciliació. Al contrari, aposta per un esment continu a la retòrica de l'excel·lència, sense aclarir en què consisteix. En general, ens la presenta associada a mèrits vinculats amb el món empresarial, amb els rànquings o amb els índexs d'impacte. Caldria analitzar a fons els discursos del Rector i de tot el seu equip per a poder trobar una mínima al·lusió als problemes d'intensificació del treball o de desmotivació. La resplendor de l'excel·lència enlluerna a aquest equip rectoral, que no assumeix les tenebres que provoca en els i les docents el fet de perseguir-la. Siga per ingenuïtat, ignorància o omissió, l'equip de govern no aconsegueix a valorar els problemes del professorat esmentats a dalt que impacten en les condicions de treball.

Es fa necessària de forma imminent una major preocupació per la seua banda. És necessari que s'aclarisca el sentit de l'excel·lència, cap a on ens porta. És necessari emprendre recerques que detecten els costos per a la salut d'aquest model d'universitat excel·lent i a través de les quals es puguen proposar mesures que els frenen. És necessari reduir l'actual sobrecàrrega de treball i la desigualtat quant a les dedicacions docents. Sobre açò ni tan sols fa falta investigar: amb 29 crèdits no és possible una universitat saludable, per molts iogurts que es mengen, i el problema s'acreu quan se sap que un altre terç del professorat està per sota de 16 crèdits.

Desgraciadament, cal témer que el pròxim any aquest equip rectoral, tan donat a confondre el màrqueting amb la realitat, torne a enviar-nos la convocatòria del dia de les universitats saludables 2017 anunciant-nos que han aconseguit grans avanços en la salut del professorat i que enguany ja tenen empresa patrocinadora que subvencionarà els iogurts bio que ens ajudaran a ser més excel·lents.

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

HISTORIAS DE LA C@SA NOSTRA

IMPRESIONANTE

No se puede calificar de otra manera el incidente ocurrido hace unas semanas, al inicio del curso, en la facultad de Psicología.

Ante la presencia de un par de perros guías acompañando a sus respectivos dueños en clase (menos mal que sólo vio a uno) una catedrática del departamento de Psicología Social dijo que el perro no podía estar en clase (evidentemente, no debe estar muy puesta en leyes). El chaval contestó compungido que si el perro se iba él también tenía que marcharse, a lo que esta señora en un arranque de sensibilidad enternecedor espetó: "o el perro o yo". Con un excelente criterio, el resto de la clase eligió al perro. Afortunadamente, el problema ya está resuelto gracias en parte, a la solidaridad del resto de compañer@s pero no se puede consentir que un incidente de este cariz vuelva a repetirse en una de nuestras aulas.

UNA COSA ES PREDICAR Y OTRA DAR TRIGO

Hace unos años cuando el ahora Conseller de hacienda, Vicent Soler, le disputaba el Rectorado a Esteban Morcillo, entro otr@s y hacía la típica ronda de visitas a las Secciones Sindicales para "vender el producto" y hacer ver que le interesaban muchísimo las condiciones laborales del PAS, se hacía cruces con lo que le contábamos y no tenía ningún reparo en comentar que con él al frente de la nave, todo cambiaría.

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

Tranquiiiiilos, que cobrareis

Pasados los años, cuando ha estado en su mano hacer algo para mejorar nuestra situación (Carrera Profesional) la cosa no ha pasado de vagas promesas que se pierden como lágrimas en la lluvia que decía el replicante de Blade Runner, no ha pasado de un "sí, pero...", de un "nada nos gustaría más pero en este momento..." La última es que el tema se recogerá en los presupuestos de Generalitat para el año 2017 autorizando a las Universidades a pagar pero eso sí, sin un poner ni un euro. Una cosa es predicar y otra dar trigo ¿Verdad, señor Soler?

A LA CAZA DEL DELINCUENTE

En el mes de septiembre, se ha solicitado al profesorado de nuestra Institución que presente un Certificado de Antecedentes por delitos sexuales para cumplir con la medida incluida en la modificación de la ley 26/2015 de infancia y adolescencia. Hombre, teniendo en cuenta que nuestr@s estudiantes aunque sean menores de edad durante un periodo cortísimo de su estancia en la Universidad, ya son talludit@s no parece que esta casa sea un sitio propicio para la pederastia, por no hablar del derecho a la intimidad de nuestro PDI que puede ver expuesto su posible currículum penal sin que haya ningún delito que tenga nada que ver con el asunto que nos ocupa. Hay otros lugares mucho más proclives a estas sórdidas prácticas, la Iglesia, por ejemplo (así lo indican las estadísticas) y que sepamos, no se ha exigido a ningún miembro de esta colectivo que tenga trato directo con menores ningún tipo de certificado de nada.

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

¿Quién tiene más pinta de peligroso, este profe o Samuel Martín, párroco de Toledo?

LA SALUD ES LO QUE IMPORTA

Estas son las reflexiones de uno de nuestros Profesores ante el mensaje de nuestra Vicerectora Mavi Mestre, instándonos a la celebración del día de las Universidades Saludables (7 de octubre)

Buenos días,

Os comunico que mañana siete de febrero para celebrar el día de las universidades saludables y siguiendo las recomendaciones de la vicerectora de Ordenación académica me comeré una pera, subiré a pie hasta el cuarto piso de mi facultad (y, si puedo, a la pata coja que es más saludable todavía) y no fumaré nada hasta que los relojes no señalen las doce de la noche. Sin duda mi salud física mejorará una barbaridad. Otra cosa es la situación de mi salud psíquica. Padezco el síndrome TMTTP (Trastorno Múltiple Tras Tomadura de Pelo) y el mensaje en el que nos invitaba a celebrar este día me lo ha agravado severamente. Sólo espero que llegue el 8 de octubre y volvamos a nuestra enfermiza cotidianidad de los 29 créditos, la precarización laboral y el deterioro progresivo de la calidad docente. Ese día sabré que estaré a salvo, por lo menos hasta octubre del 2017, de los saludables mensajes de nuestra vicerectora.

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

ENTREPRISING LYRICS

Un docent motivat va comentar en una reunió que, fa ja alguns anys, quan preparava els papers per a sol·licitar un sexenni viu, un col·lega del Departament de Psicologia Aplicada va assenyalar, com de passada, que a tot docent bon emprenedor li agradava la música i l'esport. El comentari va arribar a les nostres oïdes i com a editors de la publicació sindical "Reviews of Paskin", més coneguda en el nostre entorn científic universitari com "El Paskin" vam reflexionar sobre ell. Concloem que tenia raó. Vam veure amb claredat que una bona cançó és capaç de canviar l'estat d'ànim al més rocós dels docents emprenedors. Innovadors com som, decidim engegar aquesta nova secció, titulada: "Enterprising Lyrics". Cançons saludables per a motivar l'esperit emprenedor del PDI en l'excel·lència, en la investigació i en la docència. La secció inclourà temes de l'imaginari col·lectiu del PDI i el PAS i adaptarà les seues lletres originals per a aconseguir un major motivació en els nostres saludables esperits de l'excel·lència, recerca i docència. També sol·licitarem a les nostres autoritats universitàries que l'Orfeó Universitari els interprete a l'inici i al final de cada Claustre.

En el primer lliurament d'aquesta secció hem decidit centrar-nos en la motivació de l'esperit docent. Per a això hem triat un parell clàssic dels anys vuitanta del segle passat 'Hoy no me puedo levantar' del grup Mecano i 'Mucha Policia, Poca diversión' d'Eskorbuto

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

Hoy no me puede motivar
impartir veintinueve créditos me dejo fatal
Todo el curso sin investigar
Encerrado en el aula y sin parar de enseñar

Hoy no me puedo motivar
nada me puede hacer innovar
no sé que es lo que voy a hacer
me duelen las piernas, me duelen los brazos
se me funde el Power Point, me duelen las manos

Hoy no me puedo concentrar
tengo la cabeza para reventar
es la resaca boloñesa
créditos que suben año a año y aumentan más

Hoy no me levanto estoy que no enseñe
hoy me quedo en casa guardando la cama
hay que ir al trabajo, no me da la gana

Me duelen las piernas, me duelen los brazos
se me funde el Power Point, me duelen las manos
Hoy los voy a mandar a pasear
La calidad docente ya no me puede motivar

<https://www.youtube.com/watch?v=t9uHt3VUH4c>

Molta excel·lència, poca promoció
Un error, un error!
Molta excel·lència, poca promoció
Càtedros, càtedros!
Molta excel·lència, poca promoció
Un error, un error!
Qui té els diners? Qui?
Per què ens els gastem en càtedres?
Qui té el futur? Qui?
Els ajudants, tots al carrer!
Molta excel·lència, poca promoció
Un error, un error!
Molta excel·lència, poca promoció!
Càtedros, càtedros!
Molta excel·lència, poca promoció!
Un error, un error!
Càtedros, un error!

<https://www.youtube.com/watch?v=Rkw70Xu6PzY>

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

Una estranya sensació

Jo, que encara vaig haver de fer la mili en els llunyans anys 80, en el Madrid de la Moguda recorde que des del primer dia que vaig xafar la caserna, es va instal·lar en la meua ment una idea obsessiva: el dia de la llicència. Pensava en el meravellós que seria aqueix moment i fantasiava amb les indescriptibles sensacions que m'envairien arribada l'hora. Fa 25 anys es va instal·lar en l'ajuntament de València un

assolar aquesta terra. Dèspota, populista, instal·lada en la megalomania i la corrupció que ho va arrasar tot, sentint-se intocable a l'empara dels vots que elecció rere elecció li atorgava una ciutadania cega, muda i sorda, enlluernada davant la millor alcaldessa que hagen vist els temps; una senyora que havia posat a València en tots els mapes i havia convertit la seua ciutat en la perla del Mediterrani. I

personatge sui generis. Una senyora de mitjana edat espontània i planera que en transcórrer els anys, majoria absoluta rere majoria absoluta, es va anar convertint en un paradigma que aglutinava el pitjor d'un Partit Popular que va

aquella sensació, aquella idea obsessiva va tornar i la meua ment no podia deixar de pensar en el meravellós que seria el moment en què aquella senyora i tot el seu imperi construït sobre un castell de naips caiguera amb estrèpit, que tot

Avda. Blasco Ibáñez, 21 Locals Sindicals. --Telèfon: 96 398 30 41

Correu: cgt@uv.es Pàgina web: <http://www.uv.es/cgt>

el fangar sobre el qual havia edificat la seua llegenda acabara engolint-li-la com la mala bestiola que és. Ahhh, sí, ho veuria algun dia? Algun dia els meus conciutadans haurien de reaccionar davant tanta podridura i eixe dia, la senyora hauria de pagar per totes i cadascuna de les seues malifetes i aquell dia jo sentiria una satisfacció difícil de descriure.

Un dia de setembre de 1984, mentre estàvem en formació, un cap primer va dir el meu nom. "Passa't per l'oficina que et van a donar *la blanca*, te'n vas a casa". El dia havia arribat i no vaig experimentar res d'allò que vaig suposar un any i escaig arrere. Per descomptat, estava content però em va envair una estranya sensació de buit que no vaig saber explicar-me a mi mateix, una sensació d'haver perdut el temps miserablement durant 13 mesos de la meua vida i això era una cosa que ja no anava a retornar-me ningú. No va

haver-hi celebració, només vaig agafar el tren i em vaig tornar a la meua casa, això va ser tot. Un dia de setembre de 2016, la senyora, que ja havia perdut l'alcaldia en les últimes eleccions, va ser imputada o com es diu ara investigada. El Monstre es trontollava. Amagada com la presumpta delinqüent que és, vilipendiada i abandonada a la seua sort pel seu partit, el final polític de Rita Barberá ha arribat i m'envaeix una estranya sensació de buit, la sensació d'haver-la patit durant 24 anys amb la inexplicable aquiescència dels meus conciutadans i açò és el que més dol. Probablement no pagarà ni per la mil·lèsima part del que ha fet (o ha deixat fer), agarrada com una patètica llepassa al seu escó del Senat s'acabarà jubilant i acabarà els seus dies vivint com la "*reinona*" que sempre ha cregut ser. No hi haurà celebració. Barberá haurà desaparegut de la vida pública. Això serà tot.